

L'entrevista
Anna Sans Llicenciada en medicina especialista en pediatria i neurologia pediàtrica

Lluís Martínez

EN SÍNTESI

Gràcies

“La nova llei d'educació ignora el 15% dels alumnes”

Què espera aconseguir amb el seu llibre?

Acostar el coneixement de les neurociències sobre els trastorns de l'aprenentatge al món de l'educació. Està dirigit a pares que sospiten que el seu fill té algun problema d'aprenentatge, als que en volen saber més i també al món educatiu, perquè hi falta formació.

El cervell d'un infant que no aprèn és diferent del dels altres?

Tots tenim diferències al cervell. Hi ha qui és molt bon músic i qui no te oïda musical. Als nens dislèctics, per exemple, hi ha una zona de l'hemisferi esquerre del cervell que els funciona de manera diferent.

Quina és l'arrel dels trastorns?

Tot i que encara no coneixem del tot el que passa en el cervell de les persones amb trastorns d'aprenentatge, sembla que en la gran majoria hi ha una base genètica.

¿Amb un estudi genètic podré saber si el meu fill està predisposat a patir trastorns?

El moment perquè es puguin fer aquestes proves genètiques per tenir el diagnòstic està molt llunyà. A més, són trastorns en els quals acostuma a haver-hi més d'un gen implicat.

Però si hi ha una base genètica, llavors no hi haurà gaire a fer...

Tots fem coses bé i no tan bé. Si dels trastorns d'aprenentatge se'n fa un bon diagnòstic, s'aplica un bon tractament i, sobretot, es fa una bona adaptació escolar, aconseguirem uns resultats acceptables.

Acceptables?

La universitat està plena d'estudiants amb trastorns d'aprenentatge. El que s'ha d'evitar és que un infant amb trastorns fracassi perquè no se l'ha diagnosticat a temps.

I això es fa?

Les xifres de fracàs escolar demostren que no. Per començar, no hi ha cap llei que reguli que s'ha de fer amb aquests infants, al contrari del que passa a la resta d'Europa.

A la resta d'Europa es fa diferent, diu?

Altres països tenen molt clar que no es pot suspendre un alumne dislèctic perquè faci faltes d'ortografia, i que se li han de fer exàmens orals i donar-li més temps per escriure. No podem suspendre un alumne per tenir dificultats.

Els professors diran que ja tenen prou feina...

Evident. Molta feina. I sense recursos ni su-

MIQUEL ANGLERIL

PERFIL Anna Sans (Barcelona, 1959) és adjunta del servei de neurologia de l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona i coordina la unitat de trastorns de l'aprenentatge, que ja ha tractat 2.100 infants. Fruit d'aquesta gran experiència, la doctora ha escrit el llibre *Perquè em costa tant aprendre? Trastorns de l'aprenentatge (Edebé)*, un text adreçat a famílies, pediatres i educadors que volen conèixer millor uns trastorns que abans s'arraconaven al calaix del “no vol estudiar”.

port. També els falta formació específica, que molts d'ells l'estan demanant. Tampoc tenen cap legislació en la qual emparar-se, com els passa als pares.

Confia que això canviï?

Jo em desespero quan veig que el projecte de llei d'educació que hi ha al Parlament no preveu enlloc els trastorns d'aprenentatge.

Perquè deuen ser una minoria...

Minoria, diu? El quinze per cent de la població en edat escolar! El que em preocupa és que entre les queixes dels pares, professors i sindicats per la nova llei no n'hi ha cap de motivada perquè s'ignori els alumnes amb trastorns. I això que, segurament, és el problema més important de l'escola pel que fa als resultats. Insisteixo: és increïble que la nova llei d'educació segueixi ignorant el quinze per cent dels escolars!

Tinc un fill petit. A quins signes d'alarma he d'estar atent?

Primer de tot, si el seu desenvolupament i aprenentatge anava bé i de cop hi ha una àrea de l'aprenentatge en la qual queda estancat o no progressa com la resta d'alumnes.

Pot ser normal que a un nen li costi una mica més una àrea determinada. Però si després d'esforçar-se i ajudar-lo durant un temps prudencial continua estant per sota de la mitjana de la classe, cal que se'n preocupi.

És a dir, que allò de dir que el nen no progressa per gaudul...

És un adjectiu que s'usa amb lleugeresa. Tots podem treballar més del que treballem. Però als que ens dediquem a aquest món ens costa molt acceptar que la manca d'esforç sigui tanta com perquè l'infant fracassi. A tots els que vénen a la nostra unitat de trastorns de

A tots els infants que vénen a la nostra unitat a tractar-se els han dit en algun moment que no s'esforcen prou

l'aprenentatge a tractar-se els han dit en algun moment que no s'esforcen prou.

Quin és el trastorn més freqüent?

La dislèxia. Té una base genètica clara. Molts cops, quan dones el diagnòstic, el pare o la mare se senten retratats.

Els trastorns afecten més els nens o les nenes?

Els estudis fets als centres especialitzats diuen que hi ha més nens. Però si examines la població, la proporció és meitat i meitat.

Les famílies no donen importància que les nenes no aprenguin?

No. Els nens és més freqüent que associïn problemes de conducta a les dificultats d'aprendre. Els noten més i això provoca la consulta. Les nenes, i no vull generalitzar, és més freqüent que fracassin en silenci. I solen ser també capaces d'esforçar-se més.

Tots els trastorns són tractables?

Sí, perquè són, si més no, millorables. El tractament no cura el trastorn, però sí el compensa i permet millorar resultats escolars.

Marçal Sintès

Periodista i professor de la URL

Vaig escriure l'altre dia un article elogiant Wilson, l'immigrant equatorià que va salvar una dona a qui un paio estava cosint a ganivetes a tocar de la Sagrada Família, a Barcelona. Després es va saber que aquell heroi tenia en el seu passat una colla d'antecedents policials, entre ells una denúncia, sembla que sense condemna, per suposats maltractaments a una antiga parella. Això em va portar a suspendre la publicació de l'article. Tanmateix, després de donar-hi unes quantes voltes, he arribat a la conclusió que aquell passat no invalida en absolut l'acte de valentia que Wilson va dur a terme. Ni ens ha d'impedir d'estar-li molt agraïts per salvar la vida d'aquella pobra senyora, així com per l'exemple que amb la seva actuació ens ha donat a tots plegats. El seu exemple, com també el del doctor Neira, que tan greus conseqüències ha patit per haver tingut l'atreviment i la decència d'intercedir quan una altra dona estava sent agredida, contenen un valor preciós, un valor que no podem rebaixar de cap manera. Wilson i el doctor Neira es van jugar el físic per algú a qui no coneixien de res. Podien haver-se esmunyit i no ho van fer. La seva actitud contrasta, tinc la impressió, amb la que és l'actitud de la nostra societat. Una societat que em fa l'efecte que, a més d'haver consentit que la distinció entre el que està bé i el que està malament s'esblaimés en excés, ha esdevingut en termes generals massa autocomplaent, estovada i temerosa davant qualsevol desafiament. Amb individus sovint incapaços d'enfrontar-se a situacions no ja de les característiques de les narrades més amunt, sinó tampoc a d'altres de molt menys perilloses i perfectament quotidianes.

m.sintes@hotmail.com
Comenta l'article a www.avui.cat/52124